

LA VEU DEL PAPA LLEÓ XIV

Canviar la mirada

No es tracta únicament de treure la custòdia, sinó de deixar-nos treure nosaltres mateixos de l'egoisme, de la indiferència, d'una fe còmoda i privada, per a respondre a la seva invitació a la conversió, a canviar la mirada, a acollir la seva presència que ens transforma i ens fa constructors d'un món nou.

Per això, la memòria històrica de les processons del Corpus Christi no es deixa empresonar per un record nostàlgic; es converteix, en canvi, en una invitació per l'avui, per la nostra vida personal, per les nostres relacions, per la societat, per la construcció del futur. En aquesta perspectiva ha de comprendre's la invitació a «recordar» que hem escoltat en la primera lectura: «Recorda tot el camí que el Senyor, el teu Déu, t'ha fet recórrer aquests quaranta anys pel desert»; recorda't de com, quan tenies gana, et va alimentar amb el manà. Es tracta de «recordar» precisament per a no oblidar qui és el Senyor, per a no caure en la temptació de confiar en altres

ídols i alimentar-se d'un pa que no s'apoda.

Per tant, heus aquí un encàrrec per a l'Espanya d'avui i de demà: que la religiositat que des de fa segles anima aquest país no sigui un museu del passat que visitar, sinó una escola de fe de la qual beure també avui. Una escola que ens ensenya a agenollar-nos davant Déu i davant el proïsme, perquè ningú pot agenollar-se davant el Senyor i menysprear el germà; una escola que ens ensenya la gratitud de l'amor que es fa do, perquè circuli entre nosaltres i trenqui les cadenes de tot egoisme; una escola de la qual aprenem que Déu és presència real i que també nosaltres estem cridats a ser presents en les situacions i en els desafiaments de la societat, a no fugir, a comprometre'ns personalment en la construcció del bé comú.

*Fragment de l'homilia
de la celebració del
Corpus Christi a Madrid.
7 de juny de 2026*

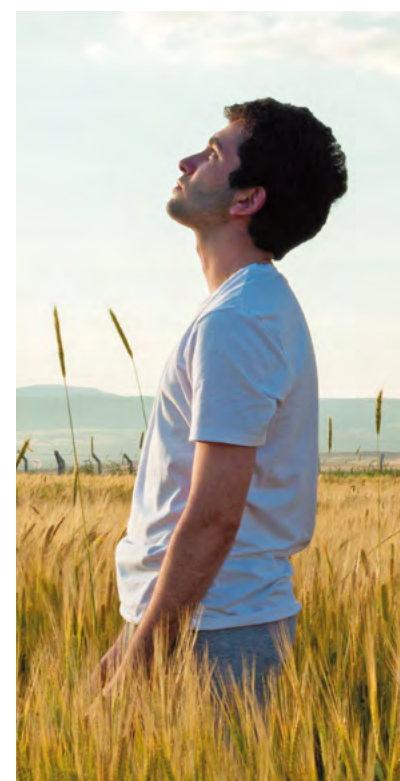
REFLEXIONS

Per més endavant

Tal com ens hem organitzat com a societat postindustrial la vida ens passa per damunt cada dia. No portem la vida a les mans sinó que la vida ens arrossega. De les coses que fem cada dia, moltes són preparant el futur: anar a comprar per menjar durant la setmana, estudiar una carrera, fer dieta i exercici físic, pagar l'assegurança pel que pugui passar... És la nostra manera de viure terrenalment tot i que no podem preveure el futur, ens escarrassen per anticipar-nos al que ha de venir i que no podem controlar.

En canvi en la fe, ens proposen mirar més enllà i no acceptem preparar-nos per aquest futur, que a més a més, segur que arriba. Sabem que ha de passar. No deixem per a més endavant la preparació per aquest moment. En el fonament de tota religió s'estableix com a moment més important l'acompliment de les promeses. La més definitiva és el traspàs d'aquest món a l'altre. L'esdeveniment inevitable. Pas obligatori per a tothom. Que poc el tenim en compte i que malament ens hi preparem!

En això, altres religions ens avancen per l'esquerra. Recordo haver llegit el *Llibre tibetà dels morts* on es descrivia exactament quina postura física havíem d'adoptar en el moment de la mort per poder aconseguir superar-la i vèncer-la. Entre d'altres coses assegurava poder sortir d'aquí sabent cap on anem. Una certesa que convé tenir-la activada i actualitzada.

Nosaltres, cristians, que tenim la Porta per on passar i el Pastor que ens hi ha de conduir, ens falta la preparació per viure amb plena consciència aquest moment. Quan anem a l'Eucaristia ens anticipem a tenir el que se'ns regalarà: la Vida en plenitud que dura sempre. Acostumem-nos a viure cada missa com un assaig o entrenament del nostre oferiment a Déu. Que no ens agafi desprevinguts. Com em diu una feligresa, jo vull tenir «els papers arreglats», ja m'enteneu.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2C 9,6-10 / SI 111 / Jo 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proleteri; santa Astèria, vg. i mr.

11. □ Dimarts [Ez 2,8-3,4 / SI 118 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg. fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.

12. ■ Dimecres [Ez 9,1-7;10,18-22 / SI 112 / Mt 18,15-20]. Urgell: ■ Beats

Eusebi Codina i Millà, Ramon Illa i Sàlvia i Sebastià Riera i Coromina, rel., i companys, mrs.; santa Joana Francesca de Chantal, rel.

13. ■ Dijous [Ez 12,1-12 / SI 77 / Mt 18,21-19,1]. Urgell: ■ Beats Josep Tàpies i Sala i companys, prevs., mrs. Lleida: ■ Beats Josep M. Ormo i Seró, rel., i companys mrs., missioners fills del Cor Immaculat de Maria. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats

mrs. Beats màrtirs claretians de Barbastro (1936); sant Cassià, mestre mr. a Ímola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.

14. ■ Divendres [Ez 16,1-15.60.63 (o bé: Ez 16,59-63) / SI: Is 12 / Mt 19,3-12]. Sant Maximilià Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ Dissabte [Ap 11,19a;12,1.3-6a.10ab / SI 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,

39-56]. L'Assumpció de la Benaurada Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit màrtir.

16. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Is 56,1.6-7 / SI 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.

Diumenge XIX de durant l'any (A)

COMENTARI

«Quina poca fe! Per què dubtaves?»

Jesús ens dona exemple del que en diem acció i contemplació. En el text que vam llegir el diumenge passat veïrem la multiplicació de pans i peixos i ara se'ns diu que *pujà tot sol a la muntanya per pregar... fins a les tres de la matinada*. Jesús passa hores en contacte amb el seu Pare, no escatima el temps. Però, és clar, en aquelles hores, quan veuen que *camina sobre l'aigua es pensen que era un fantasma*. Tot seguit la veu de Jesús els tranquil·litza: *No tingueu por que soc jo*. Pere, potser a cavall entre la confiança i la gosadia demana: *Senyor si sou vós, maneume que vingui caminant sobre l'aigua*. I Jesús li concedeix aquest desig: *Ja pots venir*. Però la fe de Pere no és encara massa segura. Sí, ha obeït la paraula de Jesús, però sent massa prop *el vent que feia* i la seva confiança en el Senyor se l'emporta el vent. *Per això s'acovardí i començà d'enfonsar-se*. Però sempre ens queda la pregària: *Senyor, salveu-me*. I *Jesús li dona la mà*, però li demana més fe: *Quina poca fe! Per què dubtaves?* Ens passa també a nosaltres, quan bufen ventades fortes en la vida, la nostra fe comença a trontollar i segurament el Senyor ens diu també: *Quina poca fe! Per què dubtes?* En qui o en què poso la confiança? En les meves forces, en la meva capacitat o en el meu poder? Serà que nosaltres tampoc no acabem de fiar-nos del Senyor? La primera lectura ens fa veure que el Senyor és present en la nostra vida però no de la forma que voldríem. Elies sap que passarà el Senyor perquè ell mateix li ha fet sentir la seva paraula. Es pensa que el trobarà en *una ventada tan forta que esberlava les muntanyes, o bé en un terratrèmol, en el foc, però el Senyor no hi era*, en cap d'aquestes manifestacions. Finalment vingué *el so d'un aire suau*: Allí era el Senyor. El mateix passa en la nostra vida: hi és present però no en grans manifestacions sinó en la senzillesa del dia a dia. Pot semblar que no el sentim, però hi és segur. Ens cal una fe més forta que la de Pere que ens faci descobrir el Senyor en els fets més senzills de la nostra vida.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.»

Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

► Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble / i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar-los tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari. Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que soc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneume que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

► Lectura del primer llibre de los Reyes (1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó hasta el Horeb, el monte de Dios, se introdujo en la cueva y pasó la noche. Le llegó la palabra del Señor, que le dijo: «Sal y permanece de pie en el monte ante el Señor». Entonces pasó el Señor y hubo un huracán tan violento que hendía las montañas y quebraba las rocas ante el Señor, aunque en el huracán no estaba el Señor. Después del huracán, un terremoto, pero en el terremoto no estaba el Señor. Después del terremoto, fuego, pero en el fuego tampoco estaba el Señor. Después del fuego, el susurro de una brisa suave. Al oírlo Elías, cubrió su rostro con el manto, salió y se mantuvo en pie a la entrada de la cueva.

► Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo, no miento —mi conciencia me atestigua que es así, en el Espíritu Santo—: siento una gran tristeza y un dolor incesante en mi corazón; pues desearía ser yo mismo un proscrito, alejado de Cristo, por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne: ellos son israelitas y a ellos pertenecen el don de la filiación adoptiva, la gloria, las alianzas, el don de la ley, el culto y las promesas; suyos son los patriarcas y de ellos procede el Cristo, según la carne; el cual está por encima de todo, Dios bendito por los siglos. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después de que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y después de despedir a la gente subió al monte a solas para orar. Llegada la noche estaba allí solo. Mientras tanto la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario. A la cuarta vela de la noche se les acercó Jesús andando sobre el mar. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, diciendo que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!». Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir a ti sobre el agua». Él le dijo: «Ven». Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame». Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Hombre de poca fe! ¿Por qué has dudado?». En cuanto subieron a la barca amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios».